

4.4. Zeleni monitori

3. i 4. razred

Sanja Pilić: Šuma

Jednog jutra šuma je sišla s uma. Naprosto je šiznula. Strašno se naljutila. Na vuka? Ne. Na Crvenkapicu? Ne. Na ptice? Ne. Šuma se naljutila: pogodite na koga. Na čovjeka. Zašto? Zato što je očelavila. Tko je očelavio? Šuma je očelavila. Strašno, strašno. Pogubila je lišće, razboljela se. Drveće se osušilo. Medvjedi su odselili, lisice netragom nestale. Sove su se negdje pokupile. Šuma je plakala, bila u krastama, u niskom grmlju, u pjegama, nalikovala je na napuštenu livadu, sva je bila nikakva. Borovi su izgubili iglice, smreke i jele češere, vrganji su prestali rasti, puhare se uvrijedile, divlje ruže uvenule, šuma je gledala kako se stanjuje, kako se smanjuje, razlomljuje i nestaje na svoje vlastite oči. Breze su je napuštale, kesteni su gnjilili, hrastovi uzdisali, zemlja se pod korijenjem trusila, a šuma je bila prvo tužna, onda je bila ljutita i na kraju je bila bijesna. Šuma je vikala: NE ĆU UGLJIČNI MONOKSID, NEĆU SUMPORNI DIOKSID, ČAĐU, OLOVO, KISELE KIŠE, ISPUŠNE PLINOVE... VRATITE MI MOJE DRVEĆE I BILJKE!!!

Šuma se naljutila kao ris, kao tigar, ali to joj nije pomoglo. Ljudi nisu ništa primijetili. I što se dogodilo? Kad se šuma pretvorila u livadu prepunu smeća, ljudi su se zamislili:

-Hmmm, hmmm, tu nešto nije u redu.

-Hmmm, hmmm, hmmm, tu zaista nešto nije u redu.

-Klima se promijenila. Ptice su odselile. Zrak je težak. Šuma nije šuma.

-Moramo je spasiti – odlučili su ljudi.

Iz šumskog jelovnika izbacili su limenke, ugljični monoksid, olovo, kemikalije, bojlere, automobile, akumulatore, tvorničke dimnjake, a onda su posadili mladice raznog drveća, tu i tamo dodali travu i razno bilje, neka se nađe...

Narast će i nova kosa – tješila se šuma. Prestala je uzdisati ahhh, ohhh i uhhh.

Čak se i pomlađujem – zaključila je. Bila je sretna kao neka slavna glumica. Svakim danom osluškivala je kako se životinje vraćaju i ptice sve više pjevaju.

I tako je, napokon, šuma ozdravila...